

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **R.H., narozen dne X**
bytem P, N. B.
zastoupen advokátem JUDr. Milanem Štětinou
sídlem Jiráskova 614/11, 470 01 Česká Lípa

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Sokolovská 855/225, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2013, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 27. 5. 2013, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 438 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Štětiny.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 21. 6. 2013, domáhal u Městského soudu v Praze zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Mladá Boleslav (dále jen „OSSZ“) ze dne 10. 4. 2013, sp. zn. X, jímž byla podle § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění zákona č. 401/2012 Sb. (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) žalobci uložena povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 57 162 Kč za dávky nemocenského vyplacené

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

osobě, která byla zraněna při automobilové nehodě, za jejíž zavinění byl žalobce pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 12. 2012, sp. zn. 1 T 45/2012.

2. Poté, co Městský soud v Praze postoupil věc zdejšímu soudu jako soudu místně příslušnému, Krajský soud v Praze žalobu odmítl pro svou věcnou nepříslušnost podle § 46 odst. 2 s. ř. s. usnesením ze dne 30. 5. 2014, č. j. 43 Ad 43/2013-26, a v odůvodnění žalobce poučil, že je oprávněn podat do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení žalobu u věcně a místně příslušného soudu, jímž je Okresní soud v Mladé Boleslavi rozhodující o věcech v občanském soudním řízení. Zdejší soud vycházel z tehdy aktuálních judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu.
3. Žalobce následně podal dne 20. 6. 2014 (tj. ve vymezené lhůtě) žalobu k Okresnímu soudu v Mladé Boleslavi, jíž se domáhal vyslovení neúčinnosti napadeného rozhodnutí a jeho nahrazení rozsudkem soudu v řízení podle části páté o. s. ř. Okresní soud v Mladé Boleslavi následně usnesením ze dne 3. 2. 2016, č. j. 7 C 131/2014-50, vyslovil svou věcnou nepříslušnost a postoupil věc „zpět“ Krajskému soudu v Praze, přičemž zohlednil v mezidobí vydané usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014-25 (publikované pod č. 3227/2015 Sb. NSS), které se týkalo obdobné věci.
4. Po postoupení věci Krajský soud v Praze žalobu usnesením ze dne 8. 8. 2017, č. j. 43 Ad 19/2016-60, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro překážku věci rozhodnuté, která byla založena shora uvedeným usnesením č. j. 43 Ad 43/2013-26 o odmítnutí věci, s tím, že za dané situace je na žalobci, aby sám podal návrh zvláštnímu senátu.
5. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2 Ads 302/2017-23, zrušil usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 43 Ad 19/2016-60 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval pochybení Okresního soudu v Mladé Boleslavi, který vyslovil svou věcnou nepříslušnost a postoupil věc Krajskému soudu v Praze namísto toho, aby navrhl zvláštnímu senátu rozhodnutí sporu o věcnou příslušnost. Za dané situace však Nejvyšší správní soud považoval za nutné dát přednost materiální spravedlnosti před lpěním na procesních pravidlech a objektivně nezákonné, nicméně existující, pravomocné a již nezměnitelné rozhodnutí Okresního soudu v Mladé Boleslavi pokládat za funkční náhražku rozhodnutí zvláštního senátu, jež sice ve věci vydáno nebylo, ale vydáno být mělo. Na usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 43 Ad 43/2013-26 je pak třeba pro účely dalšího postupu hledět jako na zrušené, ačkoliv zrušeno nebylo. Dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu má zdejší soud pokračovat v řízení o žalobě a věc projednat meritorně (ledaže by tomu bránily jiné důvody).

II. Obsah podání účastníků řízení

6. Žalobce ve své žalobě předně shrnuje, že dne 21. 11. 2011 jako řidič motorového vozidla F. S. narazil do stromu. V souvislosti s touto dopravní nehodou utrpěl jeho spolujezdec L. M., který seděl na pravém zadním sedadle a nebyl připoután, zranění. Žalobce byl v trestním řízení uznán vinným ze spáchání přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, neboť následkem dopravní nehody došlo ke zranění spolujezdců M. B., L. M. a L. S., který na následky zranění později zemřel. Žalobce tvrdí, že v trestním řízení bylo

prokázáno, že by k těžkým újmám na zdraví nedošlo, pokud by spolujezdci na zadních sedadlech (tj. L. M. a L. S.) byli připoutáni bezpečnostními pásy. Kdyby spolujezdci byli připoutáni, byly by následkem dopravní nehody dle znaleckého posudku maximálně lehká zranění a pracovní neschopnosti v délce trvání do jednoho týdne. Těžké újmy na zdraví tedy byly způsobeny spoluzaviněním spolujezdců. Za neplnění povinnosti připoutat se bezpečnostním pásem dospělými a svéprávnými osobami na zadních sedadlech řidič neodpovídá.

7. Žalobce je přesvědčen o tom, že správní orgány opomenuly aplikovat § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, který stanoví, že jestliže skutečnosti rozhodné pro vznik nároku na dávku zavinilo více subjektů, odpovídají orgánu nemocenského pojištění společně a nerozdílně a vzájemně se vypořádají podle míry zavinění, pokud se nedohodnou jinak. Pokud je jednou z těchto osob pojištěnec, kterému byla dávka vyplacena, odpovídají orgánu nemocenského pojištění jen ostatní subjekty; výše regresní náhrady se přitom poměrně sníží. Žalovaná tudíž nemůže po žalobci požadovat plnou regresní náhradu za nemocenskou dávku vyplacenou L. M.. Také společnost K. p. a. s., u níž žalobce sjednal zákonné pojištění a která byla povinna poskytnout regresní plnění za žalobce, sdílela přesvědčení, že povinnost žalobce poskytnout regresní náhradu byla pouze částečná, neboť z důvodu spoluzavinění dalších osob uznala regresní povinnost jen do výše 50 %. Přístup pojišťovny navíc byl velmi benevolentní, jelikož regresní povinnost žalobce by s ohledem na § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění měla být podstatně nižší. Otázkou spoluzavinění se zabýval také Okresní soud v České Lípě v řízení sp. zn. 1 T 45/2012, který spoluzavinění zohlednil při mírnější právní kvalifikaci a ukládání trestu.
8. Žalovaná ve svém vyjádření k meritu sporu uvádí, že pravomocným rozsudkem trestního soudu bylo shledáno zaviněné protiprávní jednání žalobce, které souviselo s dočasnou pracovní neschopností pana L. M., z níž pramenil nárok na dávku ze systému nemocenského pojištění a její výplatu. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání trestného činu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, přičemž byl jediným viníkem dopravní nehody. Žalovaná proto námitku spoluzavinění L. M. neakceptuje. Dále dodává, že povinnost uhradit regresní náhradu vzniká tomu, kdo způsobil, že v důsledku zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem, popř. správním úřadem, došlo ke skutečným rozhodným pro vznik nároku na dávku. Orgány nemocenského pojištění přitom nemají oprávnění posoudit, zda se v konkrétním případě jednalo o zaviněné protiprávní jednání. I kdyby tedy OSSZ disponovala znaleckým posudkem, na nějž žalobce poukazuje, nemohla by si učinit úsudek o spoluzavinění poškozeného pojištěnce. Argumentaci žalobce, že otázku spoluzavinění posuzoval již Okresní soud v České Lípě, žalovaná oponuje tím, že soud vyhotovil pouze zjednodušený rozsudek neobsahující odůvodnění viny a trestu, neboť se obžalovaný i státní zástupce vzdali práva na odvolání a na vyhotovení odůvodnění netrvali. Nebylo-li zaviněné protiprávní jednání konstatováno soudem, nemohly orgány nemocenského pojištění přihlížet k tvrzení žalobce či ke znaleckému posudku.
9. Ve zbývajících částech vyjádření se žalovaná vyslovuje k formálním náležitostem žaloby podle části páté o. s. ř. a pravomoci soudu rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí ve věci regresní náhrady podle zákona o nemocenském pojištění.

III. Obsah správních spisů

10. Žalobci bylo dne 29. 3. 2013 oznámeno zahájení správního řízení o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. OSSZ k zahájení správního řízení přistoupila na základě informace, že v důsledku zaviněného protiprávního jednání zjištěného Okresním soudem v České Lípě způsobil žalobce při dopravní nehodě dne 21. 11. 2011 zranění pana L. M. s pracovní neschopností trvající od 22. 11. 2011 do 31. 3. 2012, při které byla naposledy jmenovanému vyplacena dávka nemocenského ve výši 57 162 Kč.
11. Ve správním spise je dále založen rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 12. 2012, sp. zn. 1 T 45/2012, který podle vyznačené doložky nabyl právní moci dne 5. 1. 2013. Okresní soud shledal žalobce vinným tím, že se dne 21. 11. 2011 při řízení motorového vozidla nevěnoval dostatečně řízení a nesledoval situaci v provozu na pozemní komunikaci a na přímém, přehledném úseku v mírném stoupání plynule přejel vlevo do protisměrného jízdního pruhu a dále přes obrubník vlevo mimo komunikaci, kde narazil přední částí vozidla do stromu. Následkem toho utrpěl spolujezdec na předním sedadle M. B. ve výroku blíže specifikovaná zranění, která si vyžádala hospitalizaci a dobu léčení a pracovní neschopnost v předpokládané délce 10 týdnů. Spolujezdec na zadním sedadle vpravo L. M., který nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, utrpěl četná, ve výroku popsaná zranění, která si rovněž vyžádala hospitalizaci a dobu léčení a pracovní neschopnost v předpokládané délce dvou měsíců. Spolujezdec na zadním sedadle vlevo L. S., který nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, utrpěl četná, ve výroku specifikovaná zranění, v důsledku čehož dne 9. 3. 2012 zemřel. Popsaným jednáním žalobce spáchal přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění účinném do 30. 11. 2011. Za to byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání jednoho roku, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu dvou let, a byl mu uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců. Poškození byli se svým nárokem na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Protože se obžalovaný (tj. žalobce v tomto soudním řízení) a státní zástupce po vyhlášení rozsudku vzdali práva na odvolání a prohlásili, že netrvají na vyhotovení odůvodnění, vyhotovil Okresní soud v České Lípě pouze zjednodušený rozsudek, který neobsahoval odůvodnění viny a trestu. K uplatněnému nároku na náhradu škodu okresní soud v odůvodnění poznamenal, že je z provedených důkazů zřejmé, že pojišťovna K. již některým z poškozených zaplatila náhradu škody a „*také důkazy prokazují, že poškozený L.S. nebyl při jízdě připoután bezpečnostním pásem*“. Rozhodování o náhradě škody tak vyžaduje další dokazování přesahující rámec dokazování v trestním řízení.
12. OSSZ následně vydala dne 10. 4. 2013 rozhodnutí podle § 126 odst. 1, 3 a 4 zákona o nemocenském pojištění, jímž žalobci uložila povinnost uhradit ve prospěch OSSZ regresní náhradu v celkové výši 57 162 Kč odpovídající částce, která byla vyplacena L. M. jako dávka nemocenského pojištění.
13. Proti rozhodnutí OSSZ podal žalobce odvolání, které odůvodnil tím, že povinnost zaplatit regresní náhradu za něj ze zákona přebrala společnost P. K., a. s. Toto odvolání později doplnil o tvrzení, že mu povinnost uhradit regresní náhradu může být uložena prostřednictvím zmíněné pojišťovny maximálně do výše 50 % vzniklého nároku, neboť pojišťovna bude s ohledem na výrazné spoluzavinění poškozeného hradit pouze do výše 50 %. Dodal, že tato skutečnost odpovídá dokazování provedenému v trestním řízení, když právě spoluzavinění poškozených, kteří nebyli připoutáni, bylo považováno za důležitou

okolnost, jež měla vliv na vznik zranění a léčení. Také znalec ve znaleckém posudku vyhotoveném v trestním řízení naznal, že pokud by spolujezdci byli připoutáni, došlo by přinejhorším k lehkým zraněním s pracovní neschopností v délce trvání cca jeden týden. Spoluzavinění bylo podle žalobce konstatováno také v rozsudku trestního soudu.

14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že podle § 126 odst. 1 a 4 zákona o nemocenském pojištění došlo v důsledku zaviněného protiprávního jednání žalobce ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku poškozeného na dávku nemocenského pojištění. OSSZ dle mínění žalované postupovala správně, když vycházela z pravomocného rozsudku trestního soudu. K námitce poukazující na závěr znaleckého posudku pořízeného v trestním řízení žalovaná odkázala na znění § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění.

IV. Posouzení žaloby krajským soudem

15. Soud ověřil splnění podmínek řízení v intencích závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku č. j. 2 Ads 302/2017-23, přičemž neshledal důvody, které by mu bránily v meritorním přezkumu napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že otázka věcné příslušnosti soudu již byla vyřešena v předchozím řízení, nezabýval se soud v tomto rozsudku argumentací žalované týkající se této problematiky. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí je namístě zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
16. Podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění je ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku, povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Nárok na regresní náhradu nemá orgán nemocenského pojištění vůči pojištenci, jemuž byla dávka vyplacena. Podle § 126 odst. 2 téhož zákona, „[j]estliže skutečnosti rozhodné pro vznik nároku na dávku zavinilo více subjektů, odpovídají orgánu nemocenského pojištění společně a nerozdílně a vzájemně se vypořádají podle míry zavinění, pokud se nedohodnou jinak. Je-li jednou z těchto osob pojištěnec, kterému byla dávka vyplacena, odpovídají orgánu nemocenského pojištění jen ostatní subjekty; výše regresní náhrady se přitom poměrně sníží. Spory o vzájemné vypořádání rozhodují soudy.“
17. Komentářová literatura k citovaným zákonným ustanovením uvádí, že předpokladem uplatnění regresní náhrady je zaviněné protiprávní jednání jiné osoby než pojištěnce, přičemž v důsledku tohoto jednání nemusí dojít k odsouzení pachatele trestného činu nebo k uložení pokuty či jiné sankce ve správním trestání. Je však třeba, aby v trestním nebo správním řízení bylo pravomocně zjištěno zaviněné protiprávní jednání. Mezi zaviněným protiprávním jednáním a vznikem nároku na dávku přitom musí být příčinná souvislost. Odstavec druhý pak zakládá solidární odpovědnost za regresní náhradu (viz PŘIB, J. a kol. *Zákon o nemocenském pojištění. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, k právnímu stavu ke dni 1. 10. 2017. In: ASPI). Soud se s tímto právním názorem ztotožňuje a dodává, že ke zjištění zaviněného protiprávního jednání nemusí dojít pouze ve správním řízení či v řízení před trestním soudem, ale také v občanském soudním řízení. Soud souhlasí také s tím, že v případě, kdy soud nebo správní orgán rozhoduje o odpovědnosti za trestný čin nebo přestupek, nemusí protiprávní jednání „zjistit“ jen tak, že je konstatuje ve výroku a uloží

za ně sankci, ale zcela postačí, pokud zaviněné protiprávní jednání konstatuje a od uložení sankce upustí.

18. V případě, kdy je o protiprávním jednání rozhodováno jako o trestném činu či přestupku, může spoluzavinění skutečností rozhodných pro vznik nároku na dávku ve smyslu § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění plynout z výroku rozsudku trestního soudu či rozhodnutí správního orgánu o přestupku, a to typicky v situacích, kdy se protiprávního jednání dopustilo více osob jako spolupachatelé. Mohou však nastat situace, kdy se zaviněného protiprávního jednání dopustí pouze jeden pachatel, ale k jeho jednání přistoupí ještě další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku škodlivého následku. V tomto kontextu je vhodné upozornit na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které je zejména u dopravních nehod každý následek výsledkem mnoha příčin, přičemž příčinou následku je každé jednání, bez kterého by následek nenastal (viz např. usnesení ze dne 14. 10. 2015, sp. zn. 8 Tdo 1064/2015, ze dne 25. 5. 2011, sp. zn. 8 Tdo 621/2011, nebo ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 8 Tdo 1536/2010, dostupná stejně jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího soudu na www.nsoud.cz).
19. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu rovněž plyne, že při objasňování skutečného stavu věci u trestného činu (těžkého) ublížení na zdraví z nedbalosti či usmrcení z nedbalosti spáchaného řidičem motorového vozidla porušením zákona o silničním provozu jsou orgány činné v trestním řízení povinny též zjišťovat, zda osoby, které při střetu motorových vozidel utrpěly újmu na zdraví (na životě) a sedící na sedadlech povinně vybavených bezpečnostními pásy, byly jimi v době střetu motorových vozidel připoutány a v případě, že nikoli, jaký vliv měla tato okolnost na povahu jejich zranění. *„Toto zjištění je významné z hlediska event. spoluzavinění následku poškozenými, což by mohlo mít vliv na snížení míry zavinění obviněného a tím i na hodnocení stupně nebezpečnosti činu pro společnost“* (viz shora citovaná usnesení sp. zn. 8 Tdo 1536/2010 či 8 Tdo 1064/2015). Trestní soudy proto svá rozhodnutí ve věcech trestných činů (těžkého) ublížení na zdraví z nedbalosti či usmrcení z nedbalosti spáchaných v souvislosti s dopravní nehodou opírají o znalecké posudky, které objasňují, jak závažná zranění by poškozený utrpěl v případě, že by byl v okamžiku dopravní nehody připoután bezpečnostním pásem.
20. Na to pak navazuje judikatura civilních soudů rozhodujících o náhradě škody, jež byla při dopravní nehodě způsobena poškozenému (popř. pozůstalým příbuzným či osobám blízkým). Nejvyšší soud zastává názor, že *„[p]ři úvaze o poměrném rozdělení škody mezi škůdce a poškozeným jde o určení vzájemného vztahu mezi jednáním poškozeného a škůdce a o zvážení všech skutečností, jež přispěly ke způsobení škody. Zvažují se veškeré příčiny, které vedly ke škodě, a stejně jako u škůdce lze i u poškozeného brát v úvahu jen takové jeho jednání, jež bylo alespoň jednou z příčin vzniku škody. Konečná úvaha o tom, nakolik se na způsobení škody podílel sám poškozený, a tedy v jakém rozsahu nese škodu sám, odvisí vždy od okolností konkrétního případu po porovnání všech příčin vzniku škody jak na straně škůdce, tak na straně poškozeného. Nejde přitom o spoluzavinění poškozeného v užším smyslu (zaviněné porušení právní povinnosti), nýbrž přesněji řečeno o spoluzpůsobení vzniku škody (spolupřispění) z jakýchkoliv důvodů, které jsou na straně poškozeného“* (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 4199/2013). Z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu pak plyne, že v případech, kdy poškozený porušil povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, může rozsah spolupřispění na vzniku škody dosahovat v závislosti na konkrétních okolnostech i 55 % (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3797/2007).

21. Optikou shora uvedeného je pak třeba nazírat na pravidla upravená v § 126 odst. 1 a 2 zákona o nemocenském pojištění. Povinnost uhradit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu nemusí mít pouze ta osoba, která se dopustila protiprávního jednání, bez něhož by ke škodlivému následku vůbec nedošlo, ale také ty osoby, které svým zaviněným jednáním spoluzpůsobily, že následek protiprávního jednání první osoby dosáhl výsledného rozsahu. Jinými slovy řečeno, povinnost uhradit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu nemusí mít pouze řidič, který zavinil dopravní nehodu, při níž jiným osobám vznikla újma na zdraví, jež vedla ke vzniku dočasné pracovní neschopnosti a nároku na dávku ze systému nemocenského pojištění, ale také jiná osoba, pokud svým zaviněným protiprávním jednáním spolupůsobila při vzniku tohoto následku dopravní nehody. Pokud by pak takovou jinou osobou měl být sám poškozený, celková regresní náhrada se (o na něj připadající podíl) sníží.
22. V této konkrétní věci nejsou dány pochyby o tom, že Okresní soud v České Lípě pravomocně shledal žalobce vinným za zavinění dopravní nehody, při níž došlo k újmě na zdraví spolujezdce L. M.. Sám žalobce toto zjištění v odvolání proti rozhodnutí OSSZ nikterak nezpochybňoval a nesnažil se své zavinění na vzniku dopravní nehody jakkoliv snižovat (a nečiní tak ani nyní v řízení před soudem). Žalobce však poukazoval na to, že v trestním řízení vyšlo najevo, že nepřipoutání některých spolujezdců zapříčinilo, že rozsah vzniklých zranění byl větší a trvání dočasné pracovní neschopnosti delší, než by byly, kdyby tito spolujezdci byli připoutáni. Toto zjištění podle něj mělo vliv na rozhodnutí trestního soudu o vině a trestu a plynulo i ze znaleckého posudku. Žalobce v odvolání sice výslovně neodkázal na ustanovení § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění, z jeho návrhu, aby bylo rozhodnutí OSSZ zrušeno anebo změněno tak, že výše regresní náhrady, kterou má žalobce poskytnout, bude činit nejvýše 50 %, je však zřejmé, že se aplikace tohoto zákonného ustanovení dožadoval.
23. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí na výtku žalobce, která s ohledem na shora uvedené mohla být pro posouzení věci velmi relevantní, reagovala jen tím, že odcitovala znění § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění. Z toho však není patrné, jak žalovaná o odvolací námitce smýšlela, zda (a proč) nesouhlasila s žalobcem v tom, že spoluzavinění nepřipoutaných spolujezdců bylo konstatováno v rozsudku trestního soudu, ani jakou relevanci přisuzovala závěrům znaleckého posudku, jenž byl vyhotoven pro účely trestního řízení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí také v žádné souvislosti neodkázala na § 126 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění a není zjištělné, proč jej na věc neaplikovala. Nezbyvá proto než konstatovat, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť z něj nelze vysledovat, z jakého důvodu považovala žalobcovu výtku za mylnou, lichou nebo vyvrácenou (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, nebo ze dne 26. 1. 2012, č. j. 3 Ads 140/2011-70). Tuto vadu přitom nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě, a tak je nepodstatné, že žalovaná svůj názor na důvodnost žalobcovy argumentace ozřejmila v podání učiněném vůči soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 25. 2. 2016, č. j. 2 As 324/2015-16).
24. Soud je proto nucen napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., k čemuž je povinen i při neexistenci odpovídajícího žalobního bodu, brání-li zjištěná vada přezkoumání rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jako je tomu v tomto případě (srov.

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, publikované pod č. 2288/2011 Sb. NSS).

25. Nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že vyjádření žalované k žalobě i obsah předloženého správního spisu svědčí o tom, že žalovaná rezignovala na svou povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „správní řád“). Žalovaná neučinila žádný krok k tomu, aby ověřila pravdivost tvrzení žalobce, a ustala na tom, že trestní rozsudek Okresního soudu v České Lípě neobsahoval odůvodnění výroku o vině a trestu. Žalobci však dle mínění tohoto soudu nelze klást k tíži, že zákonná úprava umožňuje v případech, kdy se obžalovaný i státní zástupce vzdají práva na odvolání, vyhotovit zjednodušený rozsudek. Z výroku trestního rozsudku je nicméně patrné, že Okresní soud v České Lípě dospěl ke zjištění, že poškozený L. M. (a také L. S.) nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. To vzhledem ke shora citované judikatuře a odvolacím tvrzením mělo vést žalovanou k tomu, aby si vyžádala informace od trestního soudu a seznámila se s žalobcem zmiňovaným znaleckým posudkem (podle § 50 správního řádu). Žalovaná se mohla také dotázat příslušného správního orgánu, zda a s jakým výsledkem vedl řízení s L. M. ve věci přestupku spočívajícího v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem. Jelikož trestní soud odkázal poškozené se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, je možné, že ohledně otázky náhrady škody proběhlo rovněž řízení před civilním soudem. Konečné rozhodnutí civilního soudu (bylo-li vydáno) by mohlo mít pro rozhodování o regresní náhradě rovněž význam, byť by se pravděpodobně primárně týkalo existence spolupřispění L. S. na vzniku následků dopravní nehody. Podklady, jež žalovaná pro své rozhodování neobstarala, ačkoliv měla, mohly odůvodňovat jiné rozhodnutí věci.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí soud zrušil jako celek, neboť v důsledku jeho nepřezkoumatelnosti nemohl sám jako první provést úvahu o tom, v jaké části by mohl výrok napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí OSSZ s přihlédnutím ke shora nastíněným kritériím obstát. V něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Předtím, než se žalovaná bude opětovně věnovat odvolací námitce žalobce, kterou v předchozím řízení vypořádala nepřezkoumatelným způsobem, by však měla posoudit otázku možné prekluze nároku OSSZ na zaplacení regresní náhrady (§ 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění v různých časových zněních) a s tím spojené dopady na řízení o odvolání žalobce.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 9 438 Kč, kterou tvoří odměna za šest úkonů právní služby po 1 000 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření s opravou petitu ze dne 30. 9. 2014, jednání před Okresním soudem v Mladé Boleslavi, jehož délka trvání nepřesáhla dvě hodiny, sepsání kasační stížnosti a podání ze dne 8. 12. 2017 - reakce na výzvu zdejšího soudu k odstranění vad žaloby (včetně doplnění ze dne 20. 12. 2017) podle § 7 bodu 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a šest paušálních částek jako náhrad hotových výdajů

po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, k čemuž byla přičtena náhrada za DPH ve výši 21 % z předchozích částek, tj. 1 638 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. ledna 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce